

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У.2410/19
23.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Наташе Коцић Филиповић, чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа адвокат Срђан Миланов из Сурдулице, Српских владара бб, против туженог Општинског већа општине Сурдулица, кога заступа Општинско правобранилаштво општине Сурдулица, ради поништаја решења, број 463-46/16-01 од 15.12.2018. године, у предмету локалне комуналне таксе, у нејавној седници већа, одржаној 23.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Општинског већа општине Сурдулица, број 463-46/16-01 од 15.12.2018. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев туженог органа за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца против решења Ј.П. “Дирекција за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица”, број 670-3 од 26.09.2016. године, којим је, тужиоцу утврђена локална комунална такса за заузеће јавне површине фасадном скелом ради извођења грађевинских радова на објекту у улици ... бр. ... у периоду од 01.04.2016. до 10.04.2016. године и од 18.04.2016. до 23.04.2016. године, од укупно 15 дана, у укупном износу од 104.062,00 динара, за заузету површину од 31,25 м², односно 222,00 динара дневно по м² и за период од 15.06.2016. године до 03.07.2016. године од укупно 19 дана у износу од 20.026,00 динара, за заузету површину од 4,75 м², односно 222,00 динара дневно по м² и

утврђена укупна обавеза за заузеће јавне површине грађевинским материјалом-фасадном скелом у износу од 124.088,00 динара, с тим што је утврђени износ локалне комуналне таксе обвезник дужан да измири у року од 15 дана од пријема решења; да се на износ утврђене обавезе која није плаћена у прописаном року обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој референтној стопи НБС, увећаној за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто; уколико обвезник доспеле, а неизмирене обавезе не плати у прописаном року наплата ће се извршити принудним путем; трошкови принудне наплате падају на терет обвезника, стим да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби поднетој Управном суду 13.02.2019. године, коју је уредио 08.04.2019. године поступајући по налогу из решења Суда II-4 У.2410/19 од 11.03.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреда правила поступка. Наводи да је одлука првостепеног органа донета без учешћа тужиоца, као инвеститора, што потврђују и разлози оспореног решења, јер је у поступку учествовао син инветитора, а не инвеститор. Даље, указује да је првостепени орган без знања инвеститора, на произвољан начин и без тачног мерења заузете површине, утврдио наводно заузеће јавне површине грађевинским материјалом, тј. фасадном скелом, при чему се из записника може утврдити да тужилац као инвеститор није учествовао у управном поступку и да евентуални потписи нису његови. Предлаже да Суд тужбу уважи, оспорено и првостепено решење поништи, као и да обавезе тужени орган да му накнади трошкове управног спора колико буду изнели.

Тужени орган је, доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предлаже да Суд одбаци тужбу у делу у коме тужилац тражи поништај решења Ј.П. “Дирекција за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица”, број 670-3 од 26.09.2016. године или ако тужбу не одбаци, да је у целости одбије, као и да му тужилац накнади трошкове за састав одговора на тужбу у износу од 30.000,00 динара.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда, II-5 У.18441/16 од 03.10.2018. године којом је уважена тужба, поништено решење Општинског већа општине Сурдулица, број 463-46/16-01 од 15.11.2016. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање, након што је Суд нашао да је њиме повређена одредба члана 69. Закона о општем управном поступку. Тужени орган у образложењу оспореног решења наводи да је локална комунална такса за заузеће јавне површине грађевинским материјалом и за извођење грађевинских радова утврђена на основу члана 14. Одлуке о локалним комуналним

таксама ("Службени гласник Града Врања" бр. 25/15/), а у складу са подацима из Записника број 670-1 од 09.08.2016. и број 670-2 од 09.08.2016. године, које је сачинила стручна служба ЈП "Дирекције за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица". Наведеном одредбом је прописан начин утврђивања локалне комуналне таксе за заузеће јавне површине грађевинским материјалом и за извођење грађевинских радова. Имајући у виду наведено тужени орган је нашао да је првостепени орган поступио у складу са овлашћењима из члана 4. става 1. тачке 8., члана 11. и 14. Одлуке о локалним комуналним таксама ("Службени гласник Града Врања" бр. 25/15) и тарифног броја 8. Таксене тарифе која је саставни део одлуке. Тужени орган је ценио и остале и наводе жалбе и утврдио да су без утицаја на другачије одлучивање, са којих разлога је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 4. став 1. тачка 8. Одлуке о локалним комуналним таксама ("Службени гласник Града Врања, бр. 25/15), прописано је да се локалне комуналне таксе уводе за заузеће јавне површине грађевинским материјалом и за извођење грађевинских радова. Чланом 8. исте одлуке прописано је да ће наплату комуналних такси вршити Одељење за финансије и привреду Општине Сурдулица, преко Службе за пореске послове или предузећа одређена одговарајућим тарифним бројем у таксеној тарифи. Одредбом члана 9. наведене одлуке, прописано је да су обвезници комуналне таксе дужни да поднесу пријаву за утврђивање комуналне таксе надлежном органу у роковима, прописаним таксеном тарифом, која је саставни део одлуке, док је чланом 10. одлуке прописано да у случају неподношења пријаве, у роковима предвиђеним овом одлуком, у поступку доношења решења користиће се подаци којима располаже Служба за пореске послове.

Одредбом члана 6. тачка 3) Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06...95/15), прописано је да јединици локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији, и то: локалне комуналне таксе. Одредбом члана 7. истог Закона, одређено је да стопе изворних прихода, као и начин и мерила за одређивање висине локалних такси и накнада утврђује скупштина јединице локалне самоуправе својом одлуком, у складу са законом. Одредбом члана 11. став 1. истог Закона, прописано је да Скупштина јединице локалне самоуправе може уводити локалне комуналне таксе за коришћење права, предмета и услуга.

Одредбом члана 15. Закона о финансирању локалне самоуправе, прописано је да се локалне комуналне таксе могу уводити за истицање фирме на пословном простору (1.), коришћење рекламних паноа, укључујући и истицање и исписивање фирме ван пословног простора на објектима и просторима који припадају јединици локалне самоуправе (коловози, тротоари, зелене површине, бандере и сл.) (2.), држање моторних друмских и прикључних возила, осим пољопривредних возила и машина (3.), коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности (9.), држање средстава за игру ("забавне игре"),

коришћење слободних површина за кампове, постављање шатора или друге објекте привременог коришћења (14.), заузеће јавне површине грађевинским материјалом и за извођење грађевинских радова (16.)

Одредбом члана 39. Закона о општем управном поступку, ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС", бр. 30/10), прописано је да је странка лице по чијем је захтеву покренут поступак или против кога се води поступак, или које, ради заштите својих права или правних интереса, има право да учествује у поступку. Одредбом члана 9. истог закона прописано је да се пре доношења решења странци мора пружити могућност да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења. Одредбом члана 192. став 1. истог закона прописано је да на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, орган надлежан за решавање доноси решење о управној ствари која је предмет поступка.

Одредбом члана 199. став 2. истог Закона, између осталог, прописано да образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странке, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Одредбом члана 235. став 1. наведеног закона прописано је да одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно се примењују и на решења која се доносе по жалби.

По оцени Суда, оспорено решење је незаконито, будући да се закључивање туженог органа да жалба није основана не може прихватити као правилно, јер нема упориште у списима предмета, чиме је повређена одредба члана 199. став 2., у вези са чланом 235. став 1. Закона о општем управном поступку. Како се у списима предмета туженог органа налази захтев ББ од 30.03.2016. године за издавање одобрења заузећа јавне површине поднет ЈП Дирекцији за грађевинско земљиште и путеве општине Сурдулица, те записник број 670-2 од 09.08.2016. године, у коме је наведено да је подносилац захтева ББ, то се не може поуздано закључити ко је странка у овом управном поступку и на основу којих доказа је првостепеним решењем АА, као инвеститору, утврђена предметна локална комунална такса за заузеће јавне површине. Ово тим пре, што је тужилац у жалби, а што понавља и у тужби, истицао да је првостепено решење донето без његовог знања, на произвољан начин и без тачног мерења заузете јавне површине, те да није учествовао у управном поступку.

Како тужени орган, у поступку по жалби није отклонио наведене повреде, већ је одбио жалбу тужиоца, наводећи разлоге за одлуку као у образложењу ожалбеног решења, са позивом на члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, то је суд нашао и да је оспорено решење донето уз битну повреду правила поступка из члана 199. став 2. у вези са чланом 235. став 1. Закона о општем управном поступку.

Разматрајући предлог тужбе да Суд својом пресудом реши ову управну ствар, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, Суд налази да природа ствари то не дозвољава.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон

на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог Закона. У поновном поступку, тужени ће на несумњив начин утврдити ко је подносилац захтева, односно инвеститор, од чега зависи правилно утврђивање обвезника накнаде, па ће тек након тога, уколико за то има основа, обвезнику евентуалне накнаде, утврдити обавезу у овој ствари, уз омогућавање да се изјасни о чињеницама и доказима од значаја за доношење решења. При том је надлежни орган, дужан да донесе ново и на закону засновано решење, при чему ће имати у виду примедбе Суда у погледу поступка, изнете у пресуди, којима је вазан сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног Закона.

Будући да тужилац није определио трошкове управног спора, у смислу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, Суд је, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

Имајући у виду да тужени орган није успео у спору, Суд је, на основу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, као и члана 66. и члана 67. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана:23.06.2022. године, II-4 У. 2410/19

Записничар,
Драгана Ранђеловић,с.р.

Председник већа-судија
Драган Јовановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЈ